

noves circumstàncies, i actualment es presenta més com un mitjà per conèixer les diferents espècies que es poden trobar a les muntanyes dels voltants del poble i del ric patrimoni arbrat de la mateixa vila, amb més de noranta espècies catalogades. Per aquest motiu, l'alumnat de 1r d'ESO, per commemorar el 125è aniversari de la festa, ha elaborat una aplicació en què s'especifiquen totes les varietats d'arbres que hom pot trobar passejant pels diferents carrers, places i jardins de la vila. Destaquen el teix de la plaça del Bisbe Torres i Bages, diferents espècimens de cedres, sequoies, evònims del Japó i, fins i tot, algun ginkgo.

Doble festa a Ripoll | Aquesta segona nòtula té un doble vessant, ja que a la capital del Ripollès s'hi va celebrar, els dies 18 i 19 de maig, la 57a edició del Casament a Pagès i de la Festa de la Llana. En relació amb aquest darrer esdeveniment, va tenir lloc el 18è concurs de la tosa (esquilar la llana) de les ovelles. Aquestes dues festivitats van venir marcades per activitats diverses, però sempre amb el folklore i la vida a pagès com a eixos vertebradors. De fet, el casament reviu els costums i usos matrimonials ripollesos del segle XVIII, quan s'unien en matrimoni l'he-

reu i la pubilla de dues cases benes-tants, bé de Ripoll, bé del seu terme. Val a dir que el casament no és pas un simulacre, sinó que l'enllaç té validesa legal i que els nuvis són una parella que lliurement ha decidit celebrar el seu casori per la Festa del Casament a Pagès. Passat i present units, doncs, pel fil de la tradició i de la voluntat de revivre-ho una edició més.

Infraestructures | El tram de la via verda que ha de connectar les comarques del Ripollès i de la Garrotxa està més a prop, ja que el tros que va entre el pont del Planàs i la Vall de Bianya està a punt d'inaugurar-se. Cal dir, però, que, malgrat que el projecte inicial en preveia la finalització l'any 2019, la pandèmia, l'increment dels preus dels materials, diversos canvis d'empreses i l'efecte erosionador de les fortes pluges dels mesos de maig i juny de l'any 2023 al tram ja construït, van anar provocant que s'endarrerís fins a aquest any, si bé, com s'ha dit unes línies més amunt, es preveu que s'inauguri ben aviat. Que estigui enllestit el tram que discorre del pont del Planàs a la Vall de Bianya no significa que tota la via verda estigui acabada, ja que encara mancarà el tram que ha d'enllaçar el pont del Planàs amb Sant Joan de

les Abadesses - Ruta del Ferro. Aquest tram es començarà a construir durant la tardor d'aquest mateix 2024, un cop s'aprovi la licitació, que, segons l'alcalde santjoaní, Ramon Roqué, es preveu imminent. La voluntat és que estigui acabat i operatiu el 2025. El pressupost per dur a terme les obres d'aquests poc més de dos quilòmetres s'enfila als 2,5 milions d'euros, finançats en bona part per la Unió Europea, més concretament pel Fons Europeu de Desenvolupament Regional, la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Girona.

LA SELVA

Text > **SEBASTIÀ GODAY**

En Moia de Can Met Sebi, arxivat

En Lluís Motjé i Costa (Riudellots de la Selva, 1958 - Sant Dalmai, 2019), en *Moia*, ens va llegar una esplèndida carrera com a naturalista i ornitòleg tant a la riba dreta com a l'esquerra de l'Onyar, primordialment procurant que l'entorn ambiental selvatà fos estimat i respectat pels qui n'havien de ser els usuaris del futur. El vaig conèixer a principis dels vuitanta en indrets allu-

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **BORJA RODRÍGUEZ**, resident a Estocolm (Suècia)

Ara deu fer uns deu anys, vaig començar la universitat a Barcelona. Sovint tornava a Girona els caps de setmana. Sempre m'ha agradat la tranquil·litat i l'hospitalitat de la ciutat. M'encanta poder anar a peu a tot arreu, i la vista de Sant Feliu i la Catedral de camí cap al Barri Vell per la Devesa. En acabar la universitat, vaig estar a Irvine (Califòrnia) durant sis mesos, per fer-hi recerca. Després vaig anar a Estocolm per fer-hi un màster i un doctorat, i fa sis anys que hi visc.

Estocolm és una ciutat preciosa. Les cases són de diferents colors (taronja, vermell, verd...) i, en general, l'arqui-

nyats del medi ambient, més aviat en nits de festes majors. Amb el pas dels anys, les seves preocupacions d'ordre naturalístic el feien aparèixer en tot tipus de trobades o concentracions a favor de la natura o contra la MAT. Dic això perquè el seu company de projectes mediambientals Cesc Compte, amb qui va fundar l'empresa SORBUS (abans La Moixera), va dipositar a l'Arxiu Comarcal de la Selva dotze capses de documentació produïda per en Moia al llarg de la seva vida. D'aquesta manera, es podrà seguir la tasca científica, ornitològica i divulgadora d'aquest pioner de l'estimació pels animalons i les plantes, per les aigües i, també, per les tradicions i festes que ens envolten, a l'Onyar, a la Crosa de Sant Dalmaí, als estanys de Sils. Que els seus dibuixos, conservats a l'arxiu comarcal, ens ajudin a protegir-nos dels canvis que s'apropen.

I Blanes Costa Brava International Film Festival | En aquesta època, entre tota mena de plataformes i petites pantalles, pràcticament es poden arribar a veure milers de pel·lícules, i triar i triar, i també menjar crispetes tot veient qualsevol superproducció. En aquestes terres, les selvatanes, segons el llibre de Lluís Molinas *Costa Brava*,

plató de cinema, fins a l'any 2009 s'havien rodat dues pel·lícules a Tossa de Mar (una, plena d'anècdotes: *Pandora i l'holandès errant*, 1951), tres a Lloret de Mar (entre les quals, *La piel quemada*, 1967) i dues a Blanes (*Tres historias de amor*, del 1952, rodada a la platja de Sant Francesc, i *Contrabando*, 1954). A mitjans de maig del 2024, s'ha dut a terme el I Blanes Costa Brava International Film Festival, que ha permès gaudir al llarg d'una setmana d'una gran quantitat de films i comptar amb la presència física de grans actors i directors. Un festival nascut amb la voluntat de convertir-se en un referent del cinema a les comarques de Girona. Si en voleu tota la informació podeu adreçar-vos a <https://blanesfilmfestival.com/festival>. I per conèixer el llarg palmarès, a <https://www.blanes.cat/docweb/2024-05-20-cine1>. Llarga vida al cinema, a Blanes, sense crispetes!

Sargatàliques de Perejaume | El cònsol honorari i vitalici de Santa Coloma de Farners a Sant Pol de Mar, Ramon Sargatal, ha confegit un vocabulari en què recull ordenadament les paraules velles i noves (o sigui, neologismes) del grandios artista i poeta de Sant Pol de Mar, Perejaume (1957). El llibre, *Perejàumiques*, propicia la im-

>> L'editor Ramon Girbau, l'artista Perejaume i l'escriptor Ramon Sargatal a la Casa de la Paraula de Santa Coloma de Farners, el 4 de maig de 2024.

mersió i l'oxigen que cal als qui s'endinsin en l'obra poètica de Perejaume, sempre plena de ressons i ressorts, de mirades il·luminadores cap als nostres paisatges més propers. Els llibres de Perejaume, com *Obreda* o *Pagèsiques*, són ja clàssics de la literatura catalana d'aquest segle, i *Perejàumiques* és una eina indispensable per caminar-hi amb solvència. En Moia de Can Met Sebi els coldria.

tectura és interessant. A més a més, sorprenentment, tot i ser la capital de Suècia i tenir al voltant d'un milió d'habitants, Estocolm és una ciutat prou tranquil·la. De vegades, fins i tot em recorda Girona. Quan passejo per Gamla Stan (la ciutat antiga), puc trobar-hi semblances amb el Barri Vell i el Call de Girona. I com que Estocolm és un arxipèlag, de vegades fins i tot em recorda els millors moments a la meua ciutat dels quatre rius.

Una cosa que m'encanta d'Estocolm és la seva multiculturalitat. Aquí hi ha gent de tot arreu, i hi pots conèixer moltes cultures diferents, no només la sueca. De fet, també hi ha bastants catalans. Molts dels meus amics d'aquí són de diferents llocs de Catalunya i d'altres punts d'Espanya i d'arreu del

món. Poder parlar en català i castellà sovint m'ha ajudat a sentir-me com a casa. Aquí he conegut la meua dona. Ella és de Mèxic, i ara farà un any que ens vam casar a l'església de Sant Fèlix, a Girona.

D'ençà que visc a Suècia, ja no puc tornar a Girona cada cap de setmana. I tot i que he trobat moltes coses que m'agraden d'Estocolm, n'hi ha moltes d'altres que trobo a faltar, com la cultura o el menjar. Però el que enyoro més és el sol, encara que pugui semblar que el més difícil de la vida a Estocolm sigui el fred. És veritat que no és un país càlid; ara bé, a Girona estem massa ben acostumats, perquè tenim força hores de sol durant tot l'any. Aquí és fosc durant la meitat de l'any. Al desembre, per exemple, el sol brilla

menys d'una hora de mitjana. En canvi, a l'estiu brilla tota l'estona. És graciós, perquè durant l'estiu t'oblides que a la tardor i a l'hivern no fa sol, i al hivern t'oblides que a la primavera i a l'estiu en tens a dojo.

Una cosa que m'encanta d'Estocolm és la seva multiculturalitat. Aquí hi ha gent de tot arreu, i hi pots conèixer moltes cultures diferents